

บทที่ 1 ทาเคชิบะ

- 1 -

หากพูดถึงสองสหายแห่งทาเคชิบะอันเป็นคฤหาสน์เจ้าเมืองแล้ว ก็เป็นที่ขึ้นชื่อในเรื่องพรากน้ำตาสาวน้อยใหญ่ ไม่ทราบแน่ชัดว่าเมืองอื่นเล่าลืออย่างไร แต่ชื่อนี้ก็เป็นที่ติดปากของสาวๆ ในเมืองกันถ้วนหน้า

ไม่ว่าจะยุคไหน พอสาวต่างวัยมาพร้อมหน้ากันริมบ่อน้ำ เป็นต้องมีหนุ่มน้อยใหญ่สักคนสองคนขึ้นชื่อมาเป็นชาวซุบซิบให้คลายเหงาปาก และในยามนี้หนุ่มดังกล่าวนั้นก็คือสองสหายนี้เอง สองสหายนี้หมายถึงโทตะกับอาทากะ ทั้งคู่ต่างก็เป็นลูกชายบ้านทาเคชิบะซึ่งมีอายุสิบเจ็ดปีเท่าเทียมกัน

คฤหาสน์ทาเคชิบะนั้นมีมาแต่สมัยที่เคยถูกเรียกว่าเป็นคฤหาสน์จ้าวแคว้น ยามนี้เรียกเป็นคฤหาสน์เจ้าเมืองอาดาจิในแคว้นมุซาชิ* ซึ่งกล่าวกันว่าสืบสายเลือดจากต้นตระกูลอันสูงส่ง จึงเป็นที่นับถือจากผู้คนในท้องถิ่น ฟุสะทาเกะผู้เป็นเจ้าบ้านคนปัจจุบันมีอายุใกล้หกสิบแล้ว ทว่ายังมีสุขภาพแข็งแรง สามารถปกครองเมืองได้เป็นอย่างดี โทตะเป็นบุตรชายสุดท้องคนที่

* เขตการปกครองหนึ่งของญี่ปุ่นยุคเก่า ปัจจุบันคือจังหวัดไซตามะ อยู่ทางด้านฝั่งตะวันออกของแม่น้ำสึมิตะในโตเกียว และบางส่วนของทางตะวันออกเฉียงเหนือของจังหวัดชิคาจิวะ บ้างก็เรียกชื่อว่านุซุ'

10 ตำนานนางฟ้าสีแดง 1

เจ็ดของฟุสะทาเกะซึ่งเกิดมายามบิดามีอายุมาก ส่วนอาทากะเป็นบุตรของลูกชายคนโตที่เสียชีวิตไปแต่ยังหนุ่มแน่น

ทั้งคู่ต่างไม่มีพันธะต้องสืบทอดตระกูล จึงโตมาในหมู่ผู้สูงวัยกว่าอย่างเป็นอิสระ แม้จะถูกตามใจจนกลายเป็นคนขาดความรับผิดชอบไปบ้างก็คงไม่นับเป็นเรื่องแปลกอย่างไร ทั้งสองต่างไม่ค่อยสำนึกตนว่าเป็นเด็กในคฤหาสน์ มักจะออกไปสูสมหัวเที่ยวเล่นกับหนุ่มๆ ในหมู่บ้านเสียมากกว่า

นิสัยไม่ถือตนของทั้งคู่เป็นที่นิยมในหมู่หญิงสาว ลงเป็นผู้มีชาติตระกูล ช้ำยังเป็นสายตรงของเจ้าบ้าน แต่กลับไม่ใช่คุณชายที่ไกลเกินมือของสาวชาวบ้านทั่วไปจะเอื้อมถึง หากข้อสำคัญที่ทำให้ทุกคนสนอกสนใจสองสหายนั้นก็คงเพราะทั้งคู่ต่างเป็นคนหนุ่มหน้าตาดีนั่นเอง ยามที่ทั้งสองเดินคู่กันมาไม่ว่าใครก็ต้องเหลียวมอง ยิ่งไปกว่านั้นหากไม่มีเหตุอันใดเป็นพิเศษ ทั้งโทตะกับอาทากะก็มักจะเรียงหน้าอยู่ด้วยกันเสมอ และนี่เองที่เป็นเหตุให้ทั้งคู่ถูกเรียกว่าสองสหาย

สองหนุ่มวัยเดียวกันซึ่งมีศักดิ์เป็นอาหลานนี้ ทั้งส่วนสูงรูปร่างก็แทบไม่แตกต่างกันราวกับจะบ่งบอกถึงสายเลือดอันใกล้ชิด แต่เชื่อว่าทั้งคู่จะเหมือนกันสักเท่าใด ทั้งในเรื่องหน้าตาและนิสัยใจคอ ยิ่งเป็นเท่าที่ซึ่งมีต่อผู้หญิงด้วยแล้ว โทตะกับอาทากะปฏิบัติตัวต่างกันราวน้ำกับน้ำมันเลยทีเดียว

เด็กหนุ่มซึ่งมีชื่อว่าโทตะนั้นเชื่อจนหมดใจว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ควรปฏิบัติด้วยอ่อนโยนโดยถ้วนหน้า เมื่อเห็นหญิงใดยิ้มให้ตนก็ต้องพยายามตอบสนองต่อรอยยิ้มนั้น แน่نونว่าผลนั้นย่อมทำให้สาว ๆ หลายคนต้องร้องไห้ตีโพยตีพายต่อว่าเขาว่าเป็นคนทรยศหักหลัง แต่เจ้าตัวก็หาได้เซ็ดหลาบ ทำแต่เรื่องให้ผู้หญิงต้องโกรธอีกครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ถึงกระนั้นก็ยังมิหญิงสาวอีกไม่น้อยที่อดใจเชื่อไม่ได้ว่าตนเท่านั้นที่ครองใจเขาอยู่

แต่ทางโทตะก็ยังทำให้ฝ่ายตรงข้ามดีใจแม้เพียงชั่วคราวนั้นอาจจะเป็นที่น่าขมเขยกว่าอาทากะก็เป็นได้ เพราะอาทากะนั้นเมินผู้หญิงทุกคนอย่างเด็ดขาด จะเป็นสาวหน้าตาสวยงามเพียงไร จะเป็นหญิงนิสัยอ่อนโยนเช่นไร อาทากะก็ไม่วู้ลู้กฐ์อันใดเลยแม้แต่น้อย มีแต่จะมองมาด้วยสายตาเหมือน

พบเห็นของประหลาด หรือรีบหนีหายไปไหนเสีย ถ้าโทตะชอบผู้หญิงทุกคน อย่างเท่าเทียมกัน อาทากะก็คงจะเกลียดผู้หญิงทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน นั่นเอง แต่ไม่ว่าทางไหนก็แย่พอกันทั้งคู่

ทั้งๆ ที่นิสัยเสียของทั้งสองเป็นที่รู้จักกันไปทั่ว หญิงสาวที่มีใจให้สองสหาย ก็ยังไม่หมดไปง่ายๆ จะว่าแปลกก็คงนับว่าแปลก สองสหายหาได้แตกต่าง กับคนหนุ่มทั่วไปของบ้านได้* แต่อย่างไร พวกเขาเข้าร่วมกองอาสาพร้อมกับ เด็กหนุ่มในวัยเดียวกัน ทำงานเป็นยามรักษาการณ์หรือช่วยงานที่ต้องใช้แรง ให้เป็นประโยชน์ต่อทุกคน หรือบางทีก็มีเรื่องวิวาทในคืนงานเทศกาลจน เตือดร้อนผู้อื่นไปทั่ว แต่ทุกครั้งที่ยุติงสาวคนไหนได้เห็นโทตะกับอาทากะ หัวเราะหยอกล้อกันอย่างสนิทสนม เธอนั้นก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเจ็บแปลบในใจ พร้อมกับวาดหวังว่าตนจะสามารถเข้าไปแทนที่คนใดคนหนึ่งในนั้นได้

"ทำอะไรสักอย่างที่เถอะ ตั้งแต่เด็กสองคนนั้นมาร่วมกองอาสา ไม่มี งานเทศกาลดูใบไม้ผลิใบไม้ร่วงงานใดเลยที่จะไม่เกิดเรื่องเอะอะ ทำไม สองคนนั้นไม่รู้จักหากคนรักเป็นตัวเป็นตนเสียที"

มิซาโตะ พี่สาวของโทตะนั้นกลับมาเยี่ยมบ้านไม่ทันไรก็ถูกรุมล้อมด้วย เด็กสาวทั้งโขงที่เอาเรื่องมาร้องเรียน นางอุ้มทารกซึ่งเป็นลูกของพี่สะใภ้ พลางกลืนหัวเราะ

"ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะนะ..."

"อย่างน้อยแค่ทางโทตะก็ยังดี ถ้าเขามีคู่เสียคน อาทากะก็คงคิด เปลี่ยนใจบ้าง ขอให้ท่านช่วยตักเตือนเขาในฐานะพี่สาวด้วยเถอะ"

"ให้ข้าช่วยพูดนะง่ายนิดเดียว แต่ไม่มีประโยชน์หรอก ถึงโทตะกับ อาทากะจะโตขึ้นแค่ไหน สองคนนั้นก็ยังไม่เป็นผู้ใหญ่เท่าที่พวกเจ้าคิดหรอก"

ถึงจะบอกว่ามิซาโตะกลับมาเยี่ยมบ้าน แต่ในความจริงนั้นเจ้าตัว ไม่คิดจะกลับไปบ้านสามีกแล้ว หรือก็คือได้ตัดสัมพันธ์กันแล้วนั่นเอง หาก นางก็หาได้คร่ำครวญถึงความทุกข์ของตนไม่ ซ้ำยังทำใจเข้มแข็งพร้อมรับ ทุกวันด้วยใจว่าเรจึง หญิงสาวช่วยดูแลเด็กสาวครวรุ่นในละแวกบ้าน และ

* บ้านได้ หมายถึง ภาคตะวันออกของญี่ปุ่น เดิมเรียกว่าอาซิมะ ปัจจุบันคือแถบคันโต

12 ตำนานนางฟ้าสีแดง 1

คงเพราะเช่นนั้นเองทุกคนจึงนำเรื่องนี้มาปรึกษาด้วย หากมิซาโตะก็ตอบอย่างซัดถ้อยซัดคำเช่นทุกที

"อย่าหาว่ายังงั้นเลย พวกเจ้าอย่าไปสนคนไม่เอาไหนอย่างนั้นจะดีกว่า เด็กพวกนั้นยังไม่ใช่ผู้ใหญ่เต็มตัวเลย ยังไม่ได้ผ่านเรื่องจำเป็นในการคบหา กับผู้หญิงเลยด้วยซ้ำ"

"เรื่องจำเป็นที่ว่านั้นคืออะไรหรือ"

"เห็นอย่างนั้นแล้วยังไม่เข้าใจนั้นหรือ" มิซาโตะยิ้มพลางกวาดสายตามองไปหน้าของบรรดาเด็กสาว

"ระหว่างเด็กสองคนนั้นไม่มีช่องว่างให้ผู้ชายหรือผู้หญิงคนไหนแทรกตัวเข้าไปได้ พวกเขาต้องรู้ด้วยตัวเองเสียที เพราะทั้งคู่ก็ไม่ใช่เด็กเล็กๆ อีกแล้ว แต่ตอนนี้อาจจะยากไปหน่อยกระมัง"

"คู่นี้อยู่ด้วยกันตลอดจนเห็นแล้วอดอิจฉาไม่ได้เลยละ ทำไม่ถึงได้สนิทกันขนาดนั้นนะ ราวกับเป็นฝาแฝดก็ไม่ปาน" เด็กสาวซึ่งอยู่ริมวงกล่าวขึ้นอย่างไร้เดียงสา

"...ซำคิดอยู่เสมอนะว่าถ้าเป็นฝาแฝดซะยังจะดีกว่า"

มิซาโตะย่นคิ้วเล็กน้อยพร้อมกับรำพึง นางแอบคิดไม่ได้ว่าเพราะโทตะกับอาทากะไม่ใช่ฝาแฝด จึงเป็นเรื่องยากนักที่จะแยกทั้งคู่ออกจากกัน หากนั่นเป็นปัญหาที่แม้แต่กับคนในตระกูลเองก็ยังไม่อาจพูดคุยกันออกนอกหน้าได้ นางย่อมไม่อาจบอกกล่าวกับเด็กสาวเหล่านี้ได้แน่นอน

"ดังนั้นปล่อยสองคนนั้นไปก่อนเถอะ เผลอๆ เตี้ยวก็แยกเอาแยกหลานกันเอง พวกเจ้าก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้รอกันแล้วกัน"

"ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก รอไปรอมาเตี้ยวก็โดนใครที่โหดกว่าไปเสียก่อนสิ"

เด็กสาวทั้งหลายต่างก็อมแก้มจนปองอย่างพร้อมเพรียงกัน

โทตะเดินไปปลางจามแรงๆ สองที พอญีวกับปลายจุมกแล้วก็เฮยขึ้น "สงสัยจะมีใครนินทา"

อาทากะที่เดินอยู่ข้างๆ หัวเราะขึ้นอย่างร่าเริง

"น่าเห็นใจ นี่สินะที่เขาเรียกว่าแค่นสองต่อ"

สองสหายเดินอยู่บนทุ่งหญ้าอ่อนเฟื่องแทงยอดขึ้นมาหลังจากการเผาหญ้า ศีรษะของทั้งคู่เรียงเสมอกัน ต่างก็ใส่เสื้อนอกชายล้วนรวมทั้งสนับแขนและสนับแข้งกันอย่างทะมัดทะแมง แขนขายาวราวกับกิ่งของต้นไม้อ่อนนั้น ขยับไปข้างตัวอย่างพร้อมเพรียง

แต่ในขณะที่โทตะมีเส้นผมที่ตรงแข็ง มีคิ้วเหยียดตรงและดวงตาสีดำสนิทอันปลอดโปร่ง ผมของอาทากะนั้นหยักศกเล็กน้อยและมีสีอ่อน ใบหน้าหนุ่มนวลคล้ายเด็กสาว สีของดวงตาก็อ่อนจางจนออกน้ำตาล จึงไม่มีใครที่จะแยกแยะทั้งคู่ไม่ออกแน่นอน

ทั้งสองมักจะไปไหนมาไหนด้วยกันก็จริง หากก็เห็นได้จากการปฏิบัติต่อผู้หญิงแล้วว่าโทตะจะเป็นฝ่ายออกไปก่อน แล้วอาทากะจึงค่อยติดตามมา โทตะมีนิสัยเปิดเผย ซ่างหัวเราะ และเป็นมิตรกับคนได้แทบทุกประเภท แต่ก็มีเด็กสาวไม่น้อยที่เดียวที่ใจอ่อนกับท่าทางยโสราวกับแมวของอาทากะเช่นกัน

"เอลิ ซ้ำมันลูกคนขิงนี่ เซอะ แล้วจะเป็นใหญ่เป็นโตให้ดู"

อาทากะหันมามองโทตะอย่างแปลกใจ

"นี่เจ้าเก็บเรื่องเมื่อครู่มาคิดจนถึงขนาดนั้นเชียว"

ฤดูใบไม้ผลิแต่เต็มชีวิตอยู่ทุกหนแห่งรอบตัวพวกเขา นกอุยงสี* ขานร้องอยู่เหนือพงไม้ ป่าโปร่งบนเนินกำลังค่อยๆ ตื่นจากสีแดงจางๆ มาเป็นสีเขียวอ่อน ยอดอ่อนพากันแตกใบเป็นสีสดต่างๆ นานา และในร่องดินก็เห็นดอกสีม่วงเข้มเบ่งบานอยู่เป็นพุ่ม ท้องฟ้ากลายเป็นสีฟ้าอ่อนอันนวลตา และภูเขาฟูจิซึ่งหลบอยู่หลังเมฆตลอดฤดูหนาวมาตอนนี้จึงเริ่มเห็นจางๆ ราวกับเฟื่องตื่นจากการหลับใหล เมื่อทิวทัศน์เอียงนี้มาถึงก็เหมือนจะเตือนให้รู้ว่าเทศกาลฤดูใบไม้ผลิบนศาลเจ้าฮิคาเวะกำลังใกล้เข้ามาทุกที ทั้งคู่ถูกส่งตัวให้มาทำความสะอาดศาลเจ้าและกำลังจะกลับแล้ว

* นกในดินเกลญี่ปุ่น มีขนาดประมาณลิบหัวเขนติเมตร บนหลังเป็นสีน้ำตาลเข้ม ใต้ท้องเป็นสีขาว มักจะเริ่มส่งเสียงร้องในต้นฤดูใบไม้ผลิจึงมีชื่อเรียกว่า ฮารุสึเคะไดริ หมายถึง นกที่แจ้งการมาของฤดูใบไม้ผลิ

14 ตำนานนางฟ้าสีแดง 1

นั่นเอง ที่ไม่มีพวกพ้องคนอื่นอยู่นั้นก็เพราะทั้งสองปลื้มตัวมาทำธุระส่วนตัว
"ไม่เห็นต้องไปใส่ใจเลย เทำนั้นก็ไม่ต้องไปเจอหน้าแม่สาวคุซาคาเบะ
แล้ว ดีจะตายไป"

อาทากะพูดหน้าตาเฉยตามนิสัยไม่ใยดีผู้หญิง

"ดีอะไรกัน" โทตะครางแล้วพลันหยุดเท้าลง "ไม่รู้ทำไม แต่ข้าว่า
ไม่ดีหรอก"

สถานที่ที่ทั้งสองเพิ่งไปแวะมานั้นคือบ้านของเด็กสาวชื่อจิกุสะซึ่ง
อยู่ในเมืองซางะเคียง ความจริงแล้วคุซาคาเบะซึ่งปกครองฝั่งตะวันตกกับ
ทาเคชิเบะของฝั่งตะวันออกนั้นไม่มีใครถูกกันนัก มักมีเรื่องเบาะแว้งเกี่ยวกับ
เขตแดนหรือส่วนแบ่งน้ำกันไม่ขาด คนหนุ่มสาวของทั้งสองฝ่ายจึงพลอยเขม่น
ใส่กันไปด้วย

แต่เมื่อต้นปีที่ผ่านมาโทตะบาดเจ็บที่แขนระหว่างออกไปล่าสัตว์
ข้าร้ายยังพลัดกับม้าของตน หลังจากหลงทางกับอาทากะอยู่นานสองนาน
ก็หลุดไปยังถิ่นของคุซาคาเบะ ตอนนั้นเองที่พวกเขาได้พบกับจิกุสะ เด็กสาว
ซอณตัวคนทั้งสองที่มาเคาะประตูกระท่อม และยังช่วยรักษาแผลให้อย่างลับๆ
อีกด้วย

จนมาช่วยงานที่ศาลเจ้าฮิคาวะ ทั้งคู่จึงได้ฟังเรื่องของจิกุสะเป็น
ครั้งแรก ได้ยินว่านางเป็นนักทอผ้าฝ้ายฝีมือดี แม้เป็นลูกสาวคนเดียวก็จริง
แต่ก็ไม่คิดจะหาเขย หากจะถือศีลเป็นมิโกะ ทั้งยังมีข่าวลือว่าจำวแคว้น
ขึ้นชมผ้าทอฝ้ายนางมากจนใครจะเรียกตัวมารับใช้ใกล้ชิด การที่โทตะเกิด
สนอกสนใจจนโพล่งขึ้นมาว่าจะแวะเวียนไปบ้านสาวไตนั้นไม่ใช่เรื่องแปลก
อาทากะก็ไม่คิดค้าน ด้วยโอกาสจะได้ตลบหลังคุซาคาเบะนั้นถือเป็นเรื่องสนุก
ไม่น้อย

ทั้งสองลอบเข้าไปทางสวนหลัง และถูกฝ่ายหญิงตอกกลับมาว่า "ข้า
เกลียดผู้ชายอย่างเจ้าที่สุด" จึงต้องกลับมาด้วยอารมณ์หงุดหงิดเช่นนี้เอง

"นางออกตัวว่าจะเป็นมิโกะด้วยนี่ ทำวางตัวไปก็ไม่แปลกหรอก รีบๆ
ตัดใจเสียจะดีกว่า โทตะก็ไม่ได้ผิดอะไรเสียหน่อย"

อาทากะพูดพลอบ ด้วยจะมองในแง่ดีแค่ไหนฝ่ายเด็กสาวก็ทำท่าเขินชา มาตั้งแต่ตอนทำแผลให้อยู่แล้ว

"อาจจะเป็นอย่างนั้นก็จริง แต่ข้าอยากให้นางเป็นคู่ของข้าในงาน เทศกาลคราวนี้"

"ล้อเล่นน่า"

"ไม่ได้ล้อเล่น ข้าจะเอานางนี่แหละ"

โทตะประกาศอย่างมาดมั่น แล้วก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นรอยยิ้มอันปลอดภัยไป

"เพราะอะไรกันนะ ข้าเองก็แปลกใจเหมือนกัน แต่จิตุสะนี่แหละที่ ข้าอยากให้นางชอบข้าให้ได้"

"โทตะนี่ก็นิสัยเสียขึ้นทุกที"

อาทากะส่ายหน้าอย่างปลงตก

"พอรู้ว่าไม่มีทางได้มาง่ายๆ แล้วก็เลยนึกชอบจิตุสะขึ้นมาเฉียว มีสาว มาหลงตัวเองเยอะจนรู้สึกไม่พอแล้วหรือไง อย่าหาเรื่องมาให้มากนักละ"

"ที่นิสัยเสียมันเจ้าต่างหาก"

โทตะคว้าคออาทากะมารัดอยู่ได้แขน

"เจ้าท่อนไม้เอ๊ย ถ้าจะทำรู้สึกที่หัดคบสาวให้ได้สักคนก่อนเถอะ ไม่ได้ รู้อะไรเลยแท้ๆ มัวแต่ทำเก่งอยู่ได้"

"ไม่มีทาง แค่เห็นบัญชีของเจ้าข้าก็แทบเอียนแล้ว"

พวกเขาถองกันเองจนค่อยคลายความอัดอั้นใจลงเช่นทุกครั้ง แต่นั่น ก็หาใช่การทะเลาะกันแต่อย่างไร ดูไปแล้วก็เหมือนลูกสุนัขสองตัวกำลัง กัดกันเล่นเสียมากกว่า ไม่นานนักโทตะก็เอ่ยต่อ

"ถ้าจิตุสะยอมพยักหน้า ข้าก็จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนอื่นอีกแล้ว จะหยุดกันแค่นี้เลย คราวนี้ไม่เหมือนที่ผ่านมารอก"

อาทากะจ้องหน้าโทตะอย่างจริงจัง แต่แล้วก็ยกไหล่ คำว่าครั้งสุดท้าย ของโทตะนั้นเขาได้ยินมาราวสี่ห้าหนแล้ว

"จะทำอะไรจริงรี"

"ไม่เชื่ออาของเจ้าเลยหรือไง"

16 ตำนานนางฟ้าสีแดง 1

อาทาทกะยึดตัวพร้อมกับพูด

"ถ้าเจ้าไปอยู่ยามกับจิกุสะเช้าจริงๆ มีหวังโดนจ้าวตำหนักเขม่นเอาแน่ๆ แล้วถ้าชาวจ้าวแคว้นเป็นเรื่องจริงก็คงทางโน้นด้วย ที่สำคัญ เจ้าพวกคุซาคาเบะคงไม่เฉยอยู่หรอก จริงของเจ้าที่คราวนี้คงไม่เหมือนที่ผ่านมา ถ้าเป็นเรื่องก็คงไม่ใช่เรื่องเล็กๆ แน่ แต่โทตะก็ไม่ตั้งใจใหม่ล่ะ ถึงเป็นเจ้าก็จะมาเปลี่ยนใจเอาทีหลังไม่ได้แล้วนะ คิดดีแล้วหรือยัง"

โทตะเหม้มปาก ดวงตาอแสงกร้าว

"ดีแล้ว"

"ผู้หญิงอย่างนั้นมื่ออะไรดีกันนะ"

อาทาทกะกล่าวอย่างปลงตกมาจากใจ มีหญิงสาวมากมายที่หน้าตางดงามกว่าจิกุสะ และคงมีอีกหลายนางที่นิสัยอ่อนโยนกว่านั้น ถึงพอจะเข้าใจความรู้สึกของคู่หูที่อยากท้าทายในสิ่งที่ยากลำบาก แต่สุดท้ายหากได้ผู้หญิงพรรคนั้นมาแล้วจะคุ้มจริงหรือ

"ข้าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมต้องเป็นจิกุสะด้วย แต่บอกตามตรง ตั้งแต่ขึ้นปีใหม่มาใบหน้าของนางก็ติดตามข้าไม่หายไปเสียที จนวันนี้ข้าถึงเข้าใจว่าเพราะอะไร"

โทตะหลบสายตาไปมองแขนตัวเองด้วยสีหน้าอายๆ ต้นแขนซึ่งโผล่พ้นสนับแขนมานั้นมีรอยแผลเก่าซึ่งผิวยังเป็นสีชมพูอ่อนๆ

"เด็กคนนั้นทำหน้าที่ตลอดเลยใช่ไหมล่ะ ไม่รู้ทำไมข้าก็พลอยไม่ได้พูดจาเอาใจนางไปด้วย เพราะข้ารู้สึกเหมือนว่าตัวเองไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น ตอนแรกคิดว่าเพราะนางเป็นคนตระกูลคุซาคาเบะ แต่ก็ไม่ใช่แค่นั้นหรอก จะว่ายังไงดีล่ะ เหมือนว่าถึงไม่ต้องใช้คำมาตักแตงให้ฟุ่มเฟือย เด็กคนนั้นก็คงจะเข้าใจข้าได้อย่างแน่นอน"

"ถ้าข้าไม่ได้หลุดไปนะ วันนี้นางเพิ่งพูดว่า 'ข้าเกลียดผู้ชายอย่างเจ้าที่สุด' ไปเองไม่ใช่รี"

อาทาทกะพูดพร้อมกับรู้สึกโกรธอย่างไม่ทราบสาเหตุ หากโทตะก็ไม่ยอมถอยให้ง่ายๆ

"พูดสิ แต่ลองคิดในทางกลับกัน ตลอดสามเดือนมานี้จิตสะกิดเหมือน
ข้าที่ไม่สามารถลืมเรื่องที่เราพบกันในวันนั้นได้ ท่าทางนางเป็นอย่างนั้น
ยิ่งคิดข้าก็ยิ่งรู้สึกอย่างนั้น นี่ข้าหลงตัวเองเกินไปหรือเปล่านะ..."

"นั่นสินะ พุดอะไรไม่เป็นเรื่องไปได้"

อาทากะพุดหัวนงๆ เลยโดนจับรัดคออีกรอบ

"คนที่มอย่างเจ้าไม่มีวันเข้าใจข้าหรอก บัดโธเอ๊ย"

โทตะกตอีกฝ่ายลง ตั้งท่าจะลงมือลงไม้อย่างจริงจัง อาทากะจึง
ยอมแพ้ในที่ที่สุด

"รู้แล้วๆ จริงอย่างที่ท่านโทตะพุดทุกประการ ไม่มีใครสู้คนมีความรัก
ได้หรอกขอรับ"

"ทำแบบนั้นแต่แรกก็สิ้นเรื่อง"

โทตะแค้นเสียงก่อนจะจ้องอาทากะด้วยสีหน้าพิศวง

"ทำไมเจ้าถึงไม่มีความรักกับเขาเสียทีนะ"

อาทากะอ้าอึ้งกับความกะทันหันของคำถามจนชะงักมือที่กำลังจะผลัก
อีกฝ่ายออก แหงนหน้าขึ้นมองตอบ

"นั่นสิ ทำไมกันนะ..."

แสงแดดสาดส่องลงเหนืออาทากะซึ่งนอนอยู่บนพื้นหญ้า นัยน์ตานั้น
ใสสว่างราวบ่อน้ำพุ แม้จะไม่นับในส่วนที่เข้าข้างญาติตัวเอง โทตะก็อดคิด
ไม่ได้ว่าใบหน้านั้นหมดจดได้รูปนัก เขาพอจะเข้าใจดีว่าทำไมเด็กสาวหลายคน
ถึงมีใจให้กับอาทากะ แต่คู่หูคนนี้ก็กลับเย็นชา ไม่มีท่าทีว่าจะตอบรับใครเลย
แม้แต่ผู้เดียว

"ถ้าไม่ยากก็ไม่ต้องก็ได้ แต่เจ้าต้องร่วมมือกับข้าด้วยละ เข้าใจไหม"

โทตะลุกขึ้นอย่างตะขิดตะขวงใจเล็กน้อย

"ตกลงตามนั้น"

อาทากะตอบพร้อมกับลุกขึ้นด้วยท่าทีคล่องแคล่ว ถึงไม่ต้องคาดคั้น
ก็ไม่เคยมีครั้งใดเลยที่อาทากะจะไม่ช่วยหนุนความรักของเขา ไม่ว่าจะลงท้าย
จะตามมาด้วยเรื่องวุ่นวายแค่ไหนก็ตาม

18 ตำนานนางฟ้าสีแดง 1

'แต่คราวนี้ไม่เหมือนทุกที มีครั้งนี้แหละที่ต่างจากทุกครั้งที่ผ่านมา...'

แม้จะเป็นเพียงกลางสังหารณ์ แต่อาทากะก็สามารถรับรู้ได้เช่นนั้น และกลางสังหารณ์นี้ก็คงจะกลายเป็นจริง โทตะกำลังจะหาพบแล้ว...คูครองของเขาอีกครั้งหนึ่งที่จะมาแทนที่อาทากะ ผู้ที่จะร่วมแบ่งปันชีวิตนับจากนี้ไป

เขารู้ดีอยู่แต่แรกแล้วว่าโทตะคงจะเป็นฝ่ายหาพบก่อน ที่ใจง่ายลอยไปลอยมาตลอดนี้ก็เพราะใจของโทตะกำลังมองหาสิ่งนั้นอยู่ด้วยความรื่นเริง คนที่ทำอย่างนั้นไม่ได้ก็คืออาทากะ คนที่เป็นภาระให้อีกฝ่ายก็คืออาทากะอีกเช่นกัน

'ทำไมข้าถึงทำอย่างนั้นไม่ได้ล่ะ'

อาทากะคิดอย่างเหงาหงอยในสิ่งที่ตนรู้มานานแล้ว ตั้งแต่จำความได้ เขาก็โตมาพร้อมกับโทตะ เรียกแม่ของโทตะเป็นแม่ของตน และเรียกฟูสะทาเกะผู้เป็นปู่ว่าพ่อตามที่โทตะเรียก พวกเขาเติบโตมาเหมือนกันแท้ๆ แต่กลับแตกต่างกันถึงเพียงนี้

'ยังงั้นข้าก็เป็นหลานของโทตะอยู่ดี เรื่องปกติของโทตะใช้ว่าจะเป็นเรื่องปกติของข้าด้วย'

หากนั่นมิได้เป็นความลับอันหนักหนา เด็กหูดตาไวก็คงไม่ต้องกำชับใจตัวเองจนถึงขนาดนี้ พ่อแม่ของอาทากะไม่อยู่ในที่ใดทั้งสิ้น คัตสึฟูสะผู้พ่อไปรบยังแคว้นมุสึ* และสิ้นชีวิตอยู่ที่แผ่นดินทางเหนืออันไกลโพ้น ส่วนแม่ของเขา...

"เป็นอะไรของเจ้านะ ไปกันเถอะ เดียวก็มีดกันพอดี"

โทตะที่ลวงหน้าไปเล็กน้อยตะโกนเรียก อาทากะจึงเพิ่งได้สติ อาทิอายุเท่ากัน เพราะมีเขาอยู่อาทากะจึงไม่ต้องคิดถึงเรื่องเหล่านั้นมาก่อนราวกับว่าทั้งสองถูกกำหนดให้มองในสิ่งเดียวกัน

'แต่จากนี้ไป...'

ยามที่โทตะจับมือเด็กสาวผู้นั้นแล้วจากไป ท้ายที่สุดเขาจะยืนอยู่ที่ใดกันหนอ ความกังวลพลันแล่นเข้าจับใจอาทากะอย่างรวดเร็ว

* เขตการปกครองหนึ่งของญี่ปุ่นยุคเก่า ปัจจุบันคือจังหวัดฟุคุชิม่า มียากิ อิวาเตะ อาโอโมริ อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของอาคิตะ